

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 412/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou AK – Tarabčák s. r. o., Hlavná 13, Prešov, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Tarabčák, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 272/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 272/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že je účastníkom napadnutého konania vedeného pred okresným súdom v procesnom postavení žalovaného o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby a o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Z priloženej kópie uznesenia okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia z 13. júla 2015 v napadnutom konaní vyplýva, že návrh žalobcu bol okresnému súdu doručený 12. júna 2015. Sťažovateľ v sťažnosti namietá, že *„od podania žaloby doteraz, ani po skoro dvoch rokoch od podania žaloby sa neuskutočnilo žiadne pojednávanie“*. Je toho názoru, že v napadnutom konaní dochádza k porušovaniu jeho označených práv vrátane jeho základného práva vlastníť majetok, keďže v dôsledku stavu právnej neistoty *„nielen že nemôže užívať vydražený majetok, ale nemôže užívať ani sumu 44 800, - €, ktorú po dražbe zaplatil“*.

3. Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu, aby konal v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

8. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva...

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

11. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

12. Predmetom konania pred ústavným súdom je primárne rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní, čím malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

14. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a jej príloh dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavne neopodstatnenosti.

15. K tomuto záveru ústavný súd dospel po zhodnotení všetkých relevantných okolností prípadu. Vychádzajúc z doterajšej dĺžky napadnutého konania, ktorá v čase doručenia sťažnosti nedosahovala ani len dva roky, konštatuje, že táto skutočnosť aj vzhľadom na predmet konania neindikuje, že zbytočné prietahy v napadnutom konaní dosahujú intenzitu potrebnú na vyslovenie označených práv sťažovateľa, resp. že je vylúčené, aby okresný súd rozhodol v napadnutom konaní v primeranej lehote. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že okresný súd v posudzovanej veci nebol úplne nečinný, pretože uznesením nariadil predbežné opatrenie, viackrát určil termín pojednávania vo veci, ale vzhľadom na ospravedlnenie účastníkov konania alebo ich právnych zástupcov, medzi iným aj na základe ospravedlnenia právneho zástupcu sťažovateľa, bol nútený pojednávania odročiť alebo zrušiť, resp. určiť iný termín.

16. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva

zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

17. Ústavný súd v súlade s uvedenou judikatúrou uzatvára, že hoci doterajší postup okresného súdu v namietanom konaní nebol celkom bez prietáhov, ich intenzita však s prihliadnutím na ostatné okolnosti prerokovanej veci nedosiahla úroveň, ktorá by mohla znamenať porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote (III. ÚS 24/04, III. ÚS 67/04).

18. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

19. Pokiaľ ide o namietané porušenie sťažovateľovho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť aj v tejto časti bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pretože sťažovateľ namietal porušenie tohto základného práva v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažnosť bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená z dôvodu, že v okolnostiach posudzovanej veci až konečným rozhodnutím vo veci samej môže dôjsť k zásahu do sťažovateľovho označeného základného práva v intenzite potrebnej na vyslovenie jeho porušenia, keďže v danom štádiu konania nie je možné usúdiť, aký bude výsledok napadnutého konania.

20. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

21. Ústavný súd napokon dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci

za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania dochádzalo k zbytočným priesťahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017